

Maria Bădoi

Legea contabilității comentată

Explicații • Studii de caz • Monografii contabile

Universul Juridic
București
-2013-

Editat de S.C. Universul Juridic S.R.L.

Copyright © 2013, S.C. Universul Juridic S.R.L.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al

S.C. Universul Juridic S.R.L.

**NICIUN EXEMPLAR DIN PREZENTUL TIRAJ NU VA FI
COMERCIALIZAT DECÂT ÎNSOȚIT DE SEMNĂTURA
ȘI ȘTAMPILA EDITORULUI, APLICATE PE INTERIORUL
ULTIMEI COPERTE.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂDOI, MARIA

**Legea contabilității comentată : explicații, studii de caz,
monografii contabile / Maria Bădoi. - București : Universul Juridic, 2013**

Bibliogr.

ISBN 978-606-673-131-7

657(498)(094)

REDACȚIE: tel./fax: **021.314.93.13**
tel.: **0732.320.666**
e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

DEPARTAMENTUL tel.: **021.314.93.15**
DISTRIBUȚIE: fax: **021.314.93.16**
e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

Articolul 1. Domeniul de aplicabilitate

(1) Societățile comerciale, societățile/companiile naționale, regiile autonome, institutele naționale de cercetare-dezvoltare, societățile cooperatiste și celelalte persoane juridice au obligația să organizeze și să conducă contabilitatea financiară, potrivit prezentei legi.

(2) Instituțiile publice, asociațiile și celelalte persoane juridice cu și fără scop patrimonial au obligația să organizeze și să conducă contabilitatea financiară.

(3) Subunitățile fără personalitate juridică, cu sediul în străinătate, care aparțin persoanelor prevăzute la alin. (1) și (2), cu sediul în România, precum și subunitățile fără personalitate juridică din România care aparțin unor persoane juridice cu sediul în străinătate au obligația să organizeze și să conducă contabilitatea proprie, potrivit prezentei legi.

(4) Organismele de plasament colectiv care nu sunt constituite prin act constitutiv, astfel cum sunt prevăzute în legislația pieței de capital, fondurile de pensii facultative, fondurile de pensii administrate privat și alte entități organizate pe baza Codului civil au obligația să organizeze și să conducă contabilitatea financiară.

(5) Persoanele fizice care desfășoară activități producătoare de venituri au obligația să conducă contabilitate simplificată, bazată pe regulile contabilității în partidă simplă, potrivit reglementărilor elaborate în acest sens. Aceste persoane întocmesc Registrul-jurnal de încasări și plăți și Registrul inventar.

(6) Persoanele prevăzute la alin. (1)-(4) organizează și conduc, după caz, și contabilitatea de gestiune, potrivit reglementărilor elaborate în acest sens.

Notă:

Art. 1 a fost modificat prin pct. 1 din O.U.G. nr. 37/2011 începând cu 22 aprilie 2011.

Legislație conexă:

- Legea societăților nr. 31/1990, republicată;
- O.M.F.P. nr. 3055/2009 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene;
- O.M.F.P. nr. 1826/2003 pentru aprobarea precizărilor privind unele măsuri referitoare la organizarea și conducerea contabilității de gestiune;
- O.U.G. nr. 90/2008 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și supravegherea în interes public a profesiei contabile.

I. Scopul articolului

Scopul prezentei legi este stabilirea cadrului juridic, a cerințelor unice și a mecanismului de reglementare a contabilității și raportării financiare în România. În acest sens, cadrul de reglementare românesc stabilește formatul și conținutul situațiilor financiare anuale, principiile contabile și regulile de recunoaștere, evaluare, scoatere din evidență și prezentare a elementelor în situațiile financiare anuale, regulile de întocmire, aprobare, auditare/verificare, potrivit legii, și publicare a situațiilor financiare anuale, unele reguli privind contabilitatea de gestiune, planul de conturi general, precum și conținutul și funcțiunea conturilor contabile. Acestea stabilesc, de asemenea, reguli privind organizarea și conducerea contabilității și raportările efectuate în conformitate cu cerințele instituțiilor statului, pentru uzul tuturor categoriilor de utilizatori.

II. Comentariu

2.1. Rolul contabilității

Plecând de la faptul că în cadrul fiecărei entități economice în care se gestionează valori materiale și bănești sunt obligatorii organizarea și conducerea contabilității, putem spune că știința contabilității este un instrument activ în procesul de conducere și planificare a unei activități. Prin acest proces se asigură cunoașterea permanentă a modului în care se realizează indicatorii valorici prevăzuți în planul și bugetul de venituri și cheltuieli și se gospodăresc fondurile materiale și bănești puse la dispoziția firmei în scopul creșterii eficienței activității. Contabilitatea se folosește pentru identificarea la timp a fenomenelor negative, a deficiențelor în gestionarea societății și luarea măsurilor cu caracter preventiv pentru asigurarea bunului mers al activității economice și financiare. Rolul contabilității este apărarea avutului patrimonial prin metodele sale specifice.

2.2. Domeniul de aplicare

Prevederile prezentei legi se aplică tuturor persoanelor juridice și fizice care desfășoară activitate de întreprinzător, organizațiilor necomerciale, inclusiv instituțiilor publice, notarilor, avocaților și birourilor înființate de aceștia, executorilor judecătorești, precum și reprezentanțelor și filialelor întreprinderilor (organizațiilor) nerezidente, înregistrate în România, indiferent de domeniul de activitate, tipul de proprietate și forma juridică de organizare.

2.3. Reguli generale de reglementare a contabilității

Reglementarea contabilității cuprinde:

- asigurarea normativă și aplicarea cerințelor unice ale contabilității și raportării financiare pentru entități, indiferent de tipul activității economice;
- stabilirea normelor contabile și de raportare financiară pentru entitățile micului business;
- stabilirea cerințelor privind respectarea normelor contabile și de raportare financiară;
- stabilirea cerințelor față de entitățile care: efectuează instruirea profesională continuă a contabililor; prestează servicii de ținere a contabilității și de întocmire a rapoartelor financiare.

2.4. Categoriile de reglementări contabile emise în aplicarea Legii nr. 82/1991

Categorie de entitate	Reglementări contabile	Aplicabilitate
Societăți comerciale	O.M.F.P. nr. 3055/2009	Reglementările contabile emise prin O.M.F.P. nr. 3055/2009 se aplică pentru: a) societățile comerciale: societățile în nume colectiv; societățile în comandită simplă; societățile pe acțiuni; societățile în comandită pe acțiuni; și societățile cu răspundere limitată; b) societățile/comaniile naționale; c) regiile autonome; d) institutele naționale de cercetare-dezvoltare; e) societățile cooperative și celelalte persoane juridice care, în baza legilor speciale de organizare, funcționează pe principiile societăților comerciale; f) subunitățile fără personalitate juridică, cu sediul în România, care aparțin persoanelor juridice cu sediul sau domiciliul în România; g) subunitățile fără personalitate juridică, cu sediul în străinătate, care aparțin persoanelor cu sediul sau domiciliul în România; h) subunitățile din România, care aparțin unor persoane juridice cu sediul sau domiciliul în străinătate; i) grupurile de interes economic.

Categorie de entitate	Reglementări contabile	Aplicabilitate
Societățile comerciale cu sistem de contabilitate simplificat	O.M.F.P. nr. 2239/2011	Reglementările contabile simplificate se aplică de către următoarele categorii de persoane: a) societățile comerciale: societățile în nume colectiv; societățile în comandită simplă; societățile pe acțiuni; societățile în comandită pe acțiuni; și societățile cu răspundere limitată; b) subunitățile fără personalitate juridică, cu sediul în România, care aparțin persoanelor juridice cu sediul sau domiciliul în România și care aplică, de asemenea, reglementările contabile simplificate; c) subunitățile fără personalitate juridică, cu sediul în străinătate, care aparțin persoanelor juridice cu sediul sau domiciliul în România și care aplică, de asemenea, reglementările contabile simplificate; d) subunitățile din România, care aparțin unor persoane juridice cu sediul sau domiciliul în străinătate.
Persoanele juridice fără scop patrimonial	O.M.F.P. nr. 1969/2007	persoanele juridice fără scop patrimonial.
Societățile comerciale ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată	O.M.F.P. nr. 1286/2012	societățile comerciale ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată. Nu se aplică: instituțiilor de credit, instituțiilor financiare nebankare, definite potrivit reglementărilor legale, înscrise în Registrul general, instituțiilor de plată și instituțiilor emitente de monedă electronică, definite potrivit legii, care acordă credite legate de serviciile de plată și a căror activitate este limitată la prestarea de servicii de plată, respectiv emitere de monedă electronică și prestare de servicii de plată, Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar; entităților autorizate, reglementate și supravegheate de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor; entităților autorizate, reglementate și supravegheate de Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private; entităților autorizate, reglementate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.
Societățile autorizate, reglementate și supravegheate de CSA	Ordinul CSA nr. 3129/2005	a) societățile de asigurare, de asigurare-reasigurare și de reasigurare; b) brokerii de asigurare și/sau de reasigurare;
Societățile autorizate, reglementate și supravegheate de CNVM	Regulamentul CNVM nr. 4/2011 și Regulamentul CNVM nr. 3/2011	a) societăți de servicii de investiții financiare; b) societăți de administrare a investițiilor; c) organisme de plasament colectiv; d) traderi; e) consultanți de investiții; f) Fondul de compensare a investitorilor; g) operatori de piață/sistem; h) depozitari centrali; i) case de compensare; j) contrapărți centrale;
Societățile autorizate, reglementate și supravegheate de CSSPP	Norma nr. 14/2007 și Norma nr. 18/2008	a) fonduri de pensii facultative și fonduri de pensii administrate privat, denumite în continuare fonduri de pensii; b) administratori de fonduri de pensii facultative și/sau fonduri de pensii administrate privat, care sunt societăți de pensii înființate potrivit prevederilor legale în vigoare; c) brokeri de pensii private, societăți comerciale înființate și autorizate potrivit prevederilor legale în vigoare; d) Fondul de garantare a drepturilor din sistemul de pensii private, denumit în continuare Fond de garantare, înființat potrivit Legii nr. 187/2011 privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului de garantare a drepturilor din sistemul de pensii private;

Categorie de entitate	Reglementări contabile	Aplicabilitate
Societățile autorizate, reglementate și supravegheate de BNR	Ordinul BNR nr. 27/2011	a) instituții financiare nebankare înscrise în Registrul general potrivit prevederilor Legii nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebankare; b) instituții de plată care acordă credite legate de serviciile de plată și a căror activitate este limitată la prestarea de servicii de plată, potrivit prevederilor art. 22 din O.U.G. nr. 113/2009 privind serviciile de plată, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2010; c) instituții emitente de monedă electronică ce acordă credite legate de serviciile de plată și a căror activitate este limitată la emiterea de monedă electronică și prestarea de servicii de plată, conform prevederilor art. 22 din Legea nr. 127/2011 privind activitatea de emisie de monedă electronică; d) sucursale din România ale instituțiilor străine; e) sucursale din străinătate ale instituțiilor, persoane juridice române; f) Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar, înființat potrivit O.G. nr. 39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, republicată.

2.5. Măsurile referitoare la organizarea și conducerea contabilității de gestiune

Cadru de reglementare care stabilește regulile contabilității de gestiune este O.M.F.P. nr. 1826/2003 pentru aprobarea precizărilor privind unele măsuri referitoare la organizarea și conducerea contabilității de gestiune. În funcție de parametrii fiecărei societăți, organizarea și conducerea contabilității de gestiune se va face ținând seama de specificul și caracteristicile definitorii ale respectivei activități. Astfel, contabilitate de gestiune sau managerială înregistrează informațiile necesare aprecierii modului de funcționare a activității interne, controlului riguros și sistematic asupra modului de utilizare a factorilor de producție în cadrul activității interne. De regulă, contabilitatea de gestiune include calcularea costurilor de producție pe produse, servicii, lucrări sau activități, determinarea anumitor rezultate analitice la nivelul subdiviziunilor de producție pe tipuri de produse, furnizarea informațiilor pentru stabilirea bugetelor, furnizarea informațiilor pentru determinarea performanțelor (rentabilitate, productivitate etc.) diferitelor subdiviziuni de producție (sectoare, secții, ateliere), efectuarea controlului de gestiune și luarea deciziilor gestionare. Spre deosebire de contabilitatea financiară care se organizează pe baza actelor normative legale, contabilitatea de gestiune funcționează pe baza unor reguli stabilite de societate, conform propriilor nevoi, în baza procedurilor interne aplicabile.

2.6. Contabilitatea de gestiune

2.6.1. Prevederi generale privind contabilitatea de gestiune

Contabilitatea de gestiune se aplică opțional, în funcție de necesitățile de organizare și este adaptată la specificul activității. Răspunderea pentru organizarea și conducerea contabilității de gestiune revine administratorului sau altei persoane juridice care are obligația gestionării unității respective.

În funcție de specificul activității desfășurate, contabilitatea de gestiune va asigura, în principal, înregistrarea operațiilor privind colectarea și repartizarea cheltuielilor pe destinații, respectiv pe activități, secții, faze de fabricație, centre de costuri, centre de profit, după caz, precum și calculul costului de achiziție, de producție, de prelucrare al bunurilor intrate, obținute, lucrărilor executate, serviciilor prestate, producției în curs de execuție, imobilizărilor în curs etc., din unitățile de producție, comerciale, prestatoare de servicii, financiare și alte domenii de activitate.

Prin contabilitatea de gestiune, persoanele juridice pot obține informații care să asigure o gestionare eficientă a patrimoniului, respectiv: informații legate de costul bunurilor, lucrărilor,

serviciilor, pentru persoanele juridice care desfășoară activități de producție, prestări de servicii, precum și de costul bunurilor vândute pentru persoanele juridice care desfășoară activitate de comerț; informații care stau la baza bugetării și controlului activității de exploatare; informații necesare analizelor financiare în vederea fundamentării deciziilor manageriale privind conducerea activității interne; alte informații impuse de realizarea unui management performant.

Contabilitatea de gestiune se organizează de administratorul persoanei juridice fie utilizând conturi specifice, fie prin dezvoltarea conturilor din contabilitatea financiară, fie cu ajutorul evidenței tehnico-operative proprii.

Folosirea conturilor contabile, precum și simbolizarea acestora se efectuează astfel încât sistemul de stocare și de accesare a informațiilor obținute să fie flexibil și să permită o gamă largă de opțiuni. Lista conturilor de gestiune este adaptată în funcție de scopurile urmărite, respectiv: evidențierea fluxului costurilor, determinarea costurilor aferente stocurilor, determinarea veniturilor și a rezultatelor în funcție de activitatea care le generează, efectuarea de previziuni etc.

Contabilitatea de gestiune furnizează informații necesare elaborării de rapoarte și analize interne utilizate de managementul unității în luarea deciziilor. Cerințele de prezentare și analiză a informațiilor oferite de contabilitatea de gestiune nu sunt limitative. La organizarea contabilității de gestiune se va urmări ca informațiile obținute să satisfacă atât necesitățile de informare existente, cât și pe cele în continuă schimbare.

Procedeele și tehnicile utilizate în contabilitatea de gestiune se stabilesc în funcție de caracteristicile calitative ale informațiilor cerute de utilizatori, precum și de particularitățile activității desfășurate.

2.6.2. Prevederi privind calculația costurilor

Calculația costurilor presupune ansamblul lucrărilor efectuate într-o formă organizată cu scopul de a obține informații privind costul bunurilor, lucrărilor, serviciilor, activităților sau altor obiecte de calculație. Organizarea lucrărilor privind calculația costurilor depinde de o serie de factori, cum ar fi: mărimea unității, structura organizatorică a acesteia, tipul și modul de organizare a producției, tehnologia de fabricație, gradul de integrare a producției, caracterul etc. În scopul determinării costurilor unitare astfel încât bunurile, lucrările, serviciile să poată fi evaluate și recunoscute în contabilitatea financiară, iar prețurile de vânzare să poată fi stabilite și verificate, precum și pentru analiza costurilor și a eficienței activității, în contabilitatea de gestiune cheltuielile se clasifică în: costuri de achiziție; costuri de producție; costuri de prelucrare; cheltuieli ale perioadei.

2.6.2.1. Principiile calculației costurilor

Pentru asigurarea unui conținut real și exact al structurii costurilor se vor avea în vedere următoarele principii:

1. Principiul separării cheltuielilor care privesc obținerea bunurilor, lucrărilor, serviciilor de cheltuielile care nu sunt legate de achiziția, producția sau prelucrarea etc. acestora. Acesta presupune ca la nivelul obiectelor de calculație stabilite de fiecare persoană juridică să se separe cheltuielile atribuibile obiectelor respective de cheltuielile ocazionate de restul activității. Cheltuielile care nu participă la obținerea obiectelor de calculație menționate, cum ar fi: cheltuielile de administrație, cheltuielile de desfacere, regia fixă nealocată costului, cheltuielile financiare, cheltuielile extraordinare etc., nu se includ în costul acestora.

2. Principiul delimitării cheltuielilor în timp. Acesta presupune ca includerea cheltuielilor în costuri să se efectueze în perioada de gestiune căreia îi aparțin cheltuielile în cauză.

3. Principiul delimitării cheltuielilor în spațiu. Acesta presupune delimitarea cheltuielilor efectuate într-o anumită perioadă de gestiune pe principalele procese sau alte locuri de cheltuieli care le-a ocazionat, cum ar fi: aprovizionare, producție, administrație, desfacere, iar în

cadru sectorului producție, pe secții, ateliere, linii de fabricație etc. În cadrul structurilor menționate se pot constitui centre de producție, centre de profit sau alte centre de responsabilitate în raport de care se adâncește delimitarea cheltuielilor.

4. *Principiul delimitării cheltuielilor productive de cele cu caracter neproductiv.* Acesta presupune delimitarea cheltuielilor productive, care sunt creatoare de valoare, de cheltuielile cu caracter neproductiv.

5. *Delimitarea cheltuielilor privind producția finită de cheltuielile aferente producției în curs de execuție.* Acest principiu este valabil pentru acele unități productive a căror producție se prezintă parțial la sfârșitul perioadei de gestiune în diverse stadii de transformare, cantitatea și valoarea acestora fiind diferită de la o perioadă de gestiune la alta.

2.6.2.2. Structura costurilor

Costul stocurilor trebuie să cuprindă toate costurile aferente achiziției, producției, prelucrării, precum și alte costuri suportate pentru a aduce bunurile, lucrările, serviciile în forma și în locul în care se găsesc în prezent.

Costul de achiziție al bunurilor cuprinde prețul de cumpărare, taxele de import și alte taxe (cu excepția acelor pe care persoana juridică le poate recupera de la autoritățile fiscale), cheltuielile de transport, manipulare și alte cheltuieli care pot fi atribuite direct achiziției bunurilor respective. Reducerile comerciale, rabaturile și alte elemente similare nu se includ în costul de achiziție.

Costul de producție sau de prelucrare al stocurilor, precum și costul de producție al imobilizărilor cuprind cheltuielile directe aferente producției, și anume: materiale directe, energie consumată în scopuri tehnologice, manoperă directă și alte cheltuieli directe de producție, precum și cota cheltuielilor indirecte de producție alocată în mod rațional ca fiind legată de fabricația acestora.

Costul stocurilor unui prestator de servicii cuprinde manopera și alte cheltuieli legate de personalul direct angajat în furnizarea serviciilor, inclusiv personalul însărcinat cu supravegherea, precum și regiile corespunzătoare.

Costul complet cuprinde costul de producție plus cheltuielile generale de administrație și cheltuielile de desfacere, repartizate rațional.

Alte cheltuieli se includ în costul bunurilor, lucrărilor, serviciilor numai în măsura în care reprezintă costuri suportate pentru a aduce stocurile în forma și în locul în care se găsesc în prezent.

2.6.2.3. Gruparea cheltuielilor în vederea calculării costurilor

Pentru calculul costurilor bunurilor, lucrărilor, serviciilor și al costurilor perioadei, cheltuielile înregistrate în contabilitatea financiară după natura lor se grupează în contabilitatea de gestiune astfel: a) cheltuieli directe; b) cheltuieli indirecte; c) cheltuieli de desfacere; d) cheltuieli generale de administrație.

Cheltuielile directe sunt acele cheltuieli care se identifică pe un anumit obiect de calculație (produs, serviciu, lucrare, comandă, fază, activitate, funcție, centru etc.) încă din momentul efectuării lor și ca atare se includ direct în costul obiectelor respective.

Cheltuielile directe cuprind: costul de achiziție al materiilor prime și materialelor directe consumate, energia consumată în scopuri tehnologice, manopera directă (salarii, asigurări și protecția socială etc.), alte cheltuieli directe.

Cheltuielile indirecte sunt acele cheltuieli care nu se pot identifica și atribui direct pe un anumit obiect de calculație, ci privesc întreaga producție a unei secții sau a persoanei juridice în ansamblul ei.

Cheltuielile indirecte cuprind: regia fixă de producție, formată din cheltuielile indirecte de producție care rămân relativ constante indiferent de volumul producției, cum ar fi: amortizarea utilajelor și echipamentelor, întreținerea secțiilor și utilajelor, precum și cheltuielile cu

conducerea și administrarea secțiilor; regia variabilă de producție, care constă în cheltuielile indirecte de producție, care variază în raport cu volumul producției, cum ar fi: cheltuielile indirecte cu consumul de materiale și forța de muncă.

Alocarea regiei fixe asupra costurilor se face pe baza capacității normale de producție.

Capacitatea normală de producție reprezintă producția estimată a fi obținută, în medie, de-a lungul unui anumit număr de perioade, în condiții normale, având în vedere și pierderea de capacitate rezultată din întreținerea planificată a echipamentului.

Regia fixă care se recunoaște ca o cheltuială a perioadei = regia fixă $\times$ (1 - nivelul real al activității/nivelul normal al activității).

Nivelul real al activității este reprezentat de producția obținută, iar nivelul normal al activității este reprezentat de capacitatea normală de producție.

Regia nealocată este recunoscută drept cheltuială în contul de profit și pierdere în perioada în care a apărut.

Atunci când costurile de producție, de prelucrare nu se pot identifica distinct pentru fiecare produs în parte, acestea se alocă pe baza unor procedee raționale aplicate cu consecvență (procedeul diviziunii simple, procedeul cantitativ, procedeul indicilor de echivalență, procedeul echivalării cantitative a produsului secundar cu produsul principal, procedeul deducerii valorii produselor secundare etc.).

Calculația costurilor poate fi efectuată după una dintre metodele: metoda costului standard, metoda pe comenzi, metoda pe faze, metoda globală, metoda direct costing sau alte metode adoptate de persoana juridică în funcție de modul de organizare a producției, specificul activității, particularitățile procesului tehnologic și de necesitățile proprii.

Cheltuielile perioadei sunt acele cheltuieli reprezentate de consumurile de bunuri și servicii aferente perioadei curente, care nu se pot identifica pe obiectele de calculație stabilite, deoarece nu participă efectiv la obținerea stocurilor, fiind necesare la realizarea activității în ansamblul ei.

În costul bunurilor, lucrărilor, serviciilor nu trebuie incluse următoarele elemente care se recunosc drept cheltuieli ale perioadei în care au survenit: a) pierderile de materiale, manopera sau alte costuri de producție înregistrate peste limitele normal admise; b) cheltuielile de depozitare, cu excepția cazurilor în care astfel de costuri sunt necesare în procesul de producție, anterior trecerii într-o nouă fază de fabricație; c) regiile generale de administrație care nu participă la aducerea stocurilor în forma și în locul în care se găsesc în prezent; d) costurile de desfacere; e) regia fixă nealocată costului.

Alte cheltuieli care pot fi incluse în anumite condiții specifice în costul bunurilor, lucrărilor, serviciilor:

- costurile îndatorării pot fi incluse în costul bunurilor, lucrărilor, serviciilor etc. numai în măsura în care sunt direct atribuibile achiziției, construcției sau producerii unui activ cu ciclu lung de fabricație, în conformitate cu reglementările contabile aplicabile. Costurile îndatorării cuprind dobânzile și alte cheltuieli suportate de persoana juridică în legătură cu împrumutul de fonduri. Un activ cu ciclu lung de fabricație este un activ care solicită în mod necesar o perioadă substanțială de timp pentru a fi gata în vederea utilizării sale prestabilite sau pentru vânzare;

- cheltuielile generale de administrație pot fi incluse în costul bunurilor în măsura în care reprezintă cheltuieli suportate pentru a aduce bunurile în forma și în locul în care se găsesc în prezent și se justifică luarea lor în considerare în anumite condiții specifice de exploatare. Recunoașterea și evaluarea inițială a bunurilor, lucrărilor, serviciilor în contabilitatea financiară se efectuează la cost de achiziție sau cost de producție, după caz.

2.6.3. Conturile utilizate pentru contabilitatea de gestiune (contabilitatea cheltuielilor de producție și calculația costurilor)

Conturile cu ajutorul cărora se realizează contabilitatea cheltuielilor de producție și calculația costurilor sunt conturile cuprinse în clasa 9 – conturi de gestiune. Aceste conturi au drept scop preluarea cheltuielilor de exploatare din contabilitatea financiară (înregistrate după

natura lor), pentru a le înregistra potrivit destinației în vederea urmăririi și controlului producției fabricate, a producției în curs de execuție, respectiv a stabilirii diferențelor dintre costurile efective și prestabilite. Astfel, contabilitatea de gestiune devine independentă față de contabilitatea financiară. Având în vedere că modul de organizare a contabilității de gestiune este la latitudinea fiecărei unități, în funcție de specificul activității și necesitățile proprii de informare a acesteia, se pot folosi mai multe variante de funcționare a conturilor.

Articolul 2. Contabilitatea

(1) Contabilitatea este o activitate specializată în măsurarea, evaluarea, cunoașterea, gestiunea și controlul activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, precum și a rezultatelor obținute din activitatea persoanelor prevăzute la art. 1. În acest scop, contabilitatea trebuie să asigure înregistrarea cronologică și sistematică, prelucrarea, publicarea și păstrarea informațiilor cu privire la poziția financiară, performanța financiară și alte informații referitoare la activitatea desfășurată, atât pentru cerințele interne ale acestora, cât și în relațiile cu investitorii prezenți și potențiali, creditorii financiari și comerciali, clienții, instituțiile publice și alți utilizatori.

(2) Contabilitatea publică cuprinde:

a) contabilitatea veniturilor și cheltuielilor bugetare, care să reflecte încasarea veniturilor și plata cheltuielilor aferente exercițiului bugetar;

b) contabilitatea Trezoreriei Statului;

c) contabilitatea generală bazată pe principiul constatării drepturilor și obligațiilor, care să reflecte evoluția situației financiare și patrimoniale, precum și a excedentului sau a deficitului patrimonial;

d) Abrogată prin pct. 3 din O.U.G. nr. 37/2011 începând cu 22.04.2011.

(3) Contabilitatea instituțiilor publice asigură informații ordonatorilor de credite cu privire la execuția bugetelor de venituri și cheltuieli, patrimoniul aflat în administrare, precum și pentru întocmirea contului general anual de execuție a bugetului de stat, a contului anual de execuție a bugetului asigurărilor sociale de stat, fondurilor speciale, precum și a conturilor anuale de execuție ale bugetelor locale.

Notă:

Alin. (1) a fost modificat prin pct. 2 din O.U.G. nr. 37/2011 începând cu 22 aprilie 2011.

Legislație conexă:

- Legea societăților nr. 31/1990, republicată;
- O.M.F.P. nr. 3055/2009 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene;
- Ordin nr. 1917/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice, Planul de conturi pentru instituțiile publice și instrucțiunile de aplicare a acestuia.

I. Scopul articolului

Art. 2 definește conceptul de contabilitate. În aceste sens, domeniul contabilității include:

- **contabilitatea** – sistem complex de colectare, identificare, grupare, prelucrare, înregistrare, generalizare a elementelor contabile și de raportare financiară;